

1. Zaina og Danny

Da Zaina og Danny mødte hinanden i København, vidste de ikke, at de var vokset op i den samme by ikke meget mere end en kilometer fra hinanden. Sandsynligvis var de stødt på hinanden adskillige gange i deres barndom, på gaden eller i bussen, mellem blokkene eller i indkøbscentret med deres mor i hånden, eller for Dannys vedkommende mest sandsynligt alene, selv om ingen af dem kunne huske det, og selv om de ikke havde gået i samme skole. De var begge niogtyve og mødtes en aften i det sene forår i en herskabslejlighed på Østerbro, et fint sted, hvor ingen af dem normalt ville komme. Solen stod lavt ind gennem vinduerne og ramte de dybrøde vægge, farvestrålende malerier og sort-hvide fotografier af mennesker fra gamle dage og gav det mørke lædermøblement en dyb og varm patina. Det var det første møde i Den Sanselige Klub.

Hverken Zaina eller Danny vidste helt, hvorfor de var kommet. Zaina var mødt op en smule trodsig, Danny en smule skræmt. Med få minutters mellemrum blev de modtaget i døren af lejlighedens eneste beboer, en høj og slank kvinde omkring de halvfjerds, som havde en aura af at have ført et interessant liv, og som stadig besad tydelige spor af fordums skønhed. Hun var klædt i en vinblå silkekjole med et granatbesat sølvsmykke om halsen, havde håret samlet i nakken og tog imod sine gæster med et indbydende smil, som beroligede Danny, men til gengæld fremkaldte vagtsomhed hos Zaina.

Forud for mødet var gået en del kommunikation. En aften i sin etværelses lejlighed i det rustfarvede Farum Midtpunkt var Danny faldet over en annonce i den avis, han undtagel-

sesvis havde købt i en kiosk. "Sanselige mennesker søges" stod der som overskrift, og nedenunder: "Hvis du hører til dem, der stadig læser aviser, er du sikkert et sanseligt menneske. Hvis du føler dig sansemæssigt understimuleret og har lyst til at møde ligesindede, så send en mail. Diskretion en selvfølge ☺" Og så var der angivet en mailadresse.

Det ulogiske "hvis" i indledningen og den selvironiske smiley fik noget til at røre sig i Danny. Desuden prikkedeannoncen til et ubehag, han pludselig vidste, han havde haft meget længe, måske altid. Danny kiggede ud gennem vinduet på de omgivende boligblokke, rust og beton som hans egen, hvad selv det frodige forår ikke kunne lave om på. "Sanselig" var ikke et ord, han normalt ville bruge, han var ikke engang sikker på, hvad det betød, men det fremkaldte et mærkeligt savn i ham, en sødlig duft og en række barndomsbilleder hurtigt efter hinanden, som han straks fortrængte. Men endnu samme aften skrev han en mail, hvori han forsøgte at sætte ord på ubehaget, savnet og den sødlig duft, og så sendte han den.

Det var ikke normalt for Danny at være så åbenhjertig. Faktisk plagede det ham i flere dage bagefter. I en hel uge skete der intet, men hvorfor skulle der også det, bebrejdede han sig selv, jeg er jo ikke sanselig, hvad det end betyder, og et sted i ham lurede også visheden: Jeg er jo heller ikke interessant nok. Jeg har gjort mig til grin.

Så kom der alligevel et svar fra en kvinde ved navn Elisabeth Linde, som skrev, at hun havde fundet hans mail spændende, ligefrem pirrende. Hun var nysgerrig efter at høre mere om hans sanselighed og hans savn, ville han skrive om det? Jeg er ved at samle en flok mennesker, skrev hun. Jeg vil lave en klub. Inden længe sender jeg invitationer ud. Men først, skriv lidt mere. Også om dig selv.

Danny kunne ikke lade være med at gætte på hendes alder, hvordan hun så ud, hvad hun beskæftigede sig med, hendes status og væsen. Det var en vane og en lille fornøjelse, han

hyggede sig med især på nettet, med tiden var han blevet ganske god til at gætte, i hvert fald var han blevet bedre. Med det fornavn var hun sikkert over halvtreds, sandsynligvis endda ældre, hvad der blev underbygget af den humoristiske, men også højstemte tone og hendes afsluttende ord om diskretion. Han så en ældre kvinde for sig, enlig og med styr på tilværelsen, med penge og succes, og det gjorde ham utilpas. Men navnet fik ham også til at tænke på rejser og udlandet, og sammen med hendes formodede alder beroligede det ham.

Dette var overhovedet ikke Dannys normale boldgade. Alligevel skrev han tilbage og forsøgte at sætte flere ord på sin sanselighed. Han beskrev, hvordan én sansning kunne sætte gang i en kæde af andre, hvad der først rigtigt blev klart for ham, mens han skrev. En lyd, der blev til en duft, en følelse med fingrene på et træbord, der udløste en smag i munden af vanilje og blev til et billede, som fremkaldte flere og fik det til at prikke i nakken. Ukarakteristisk poetisk og uvant modigt skrev han: Hvis jeg skrev dette i hånden, ville berøringen med papiret og pennens bevægelser alene skabe et billede i mit hoved af læseren. I øvrigt er jeg niogtyve og vokset op i Aarhus V. Jeg arbejder som rengøringsassistent og bor i en etværelses lejlighed i Farum Midtpunkt.

Det sidste, tænkte Danny, ville nok sætte punktum for Elisabeth Lindes interesse. Han så det sorte punktum, han havde sat, vokse og brede sig ud i en stadig større cirkel og til sidst dække for en stregtegning af ham selv.

Zaina læste den samme annonce som Danny. På det tidspunkt havde hun arbejdet et stykke tid i en kantine i en medicinalvirksomhed i Hørsholm og havde haft en irriterende dag. Kantinebestyreren, en fed og opblæst egypter, der til hendes ansættelsessamtale havde spurgt hende, hvorfor hun ikke gik med tørklæde, og bagefter uafbrudt havde kigget på hendes bryster og røv, var efter frokosttravlheden, da de andre var gået til pause, kommet ud til hende i opvasken, hvor hun var i gang

med at grovspule gryder med håndsprøjten. Han gik helt hen til hende og stillede sig ved siden af den store stålvaske, så hun ikke kunne slippe væk, hvorefter han bøjede sig frem og sagde, at han havde noget at fortælle hende. Han ville meget snart blive nødt til at skære i lønomsparingerne, det ville sige, han ville blive nødt til at skære i personalet.

Med tommel- og pegefingergreb han hendes kittelærme, trak i det og så hende i øjnene.

– Det kan blive dig, vi må sige farvel til. Men det kan også blive en anden.

Der var varmt og dampende i opvasken. Zaina havde knap-
pet kitlen op, nu lod chefen øjnene vandre ned ad hendes hals og ned i kavalergangen. Instinktivt rettede hun sprøjten mod ham og trykkede af. Strålen ramte ham midt i panden og fik ham til at springe tilbage med en forbløffet, arabisk ed.

– Hvad fanden! skreg han foroverbøjet og med armene ud til siden som en fugl. – Hvad fanden laver du?

Vandet dryppede fra ham ned på gulvet. Zaina sigtede demonstrativt på ham igen. Det fik ham til at udstøde en ny ed og kigge på hende, som om han ville slå. Så kaldte han hende en luder og en forbandet en af slagsen og begyndte at krabbe baglæns ud af opvasken.

Zaina havde ikke rørt sig ud af flækken. Hendes puls var kortvarigt røget i vejret, da chefen var kommet så tæt på, at hun havde kunnet lugte ham, nu var den igen taget af. Hun udstødte et foragteligt fnys. Det var langt fra første gang, hun havde været udsat for den slags. Hun gættede på, at chefen i dette øjeblik først og fremmest tænkte på sin anseelse og sit omdømme blandt personalet og i sin familie og sit miljø, hvor et rygte hurtigt ville kunne brede sig og sikkert være velkomment.

Zaina fnøs igen. Han ville have et forklaringsproblem, hvis nogen havde set ham komme våd ud fra opvasken!

Det fjols! Hvad havde han forestillet sig? Et blowjob bag vasken? Et hurtigt knald i gryderummet?

Aldrig i livet, om hun ville lade sig kneppe af den fede idiot!

Hun gjorde opvasken færdig uden at blive forstyrret. Det tog hun som et tegn på, at ingen havde bemærket chefens udflugt. Hun vidste, at nogle af de andre så ned på hende, selv om de skjulte det bag deres falske venlighed, fordi hun ikke var gift, og fordi hun klædte og opførte sig som en dansker, og de ville ikke tøve med at komme og snage.

Pff!

Klokken to havde hun fri og gik trodsigt gennem kantinen uden at støde ind i chefen. I kælderen klædte hun om og tog kystbanen tilbage mod København. Omstigning i Klampenborg, afstigning på Bispebjerg Station. Hun begyndte at gå ind mod byen ad Tagensvej. Det var en dejlig forårsdag med cyklister og råbende børn. Zaina blottede sine skuldre og lod solen skinne på sig, hendes blik søgte op over hustagene mod skyerne og himlen. I en skraldespand fik hun øje på en avis og samlede den op.

Hun kom til at smile ad sig selv. Zaina købte aldrig aviser og læste dem kun sjældent, men hun holdt af deres knitren og lugten af tryksværte, af indholdet, der kunne sende hende ud på lange rejser og få hende til at føle, at hun stod ved randen af et farvestrålende, myldrende hav. Hjemme i sin lejlighed på den anden side af Mjølnerparken satte hun sig i sin yndlingsstol ved vinduet under bananpalmen, foldede avisen ud og gav sig til at bladere den igennem.

Øverst på en af de sidste sider fik hun øje på den samme annonce som Danny.

Det fik hende til at trække på skuldrene. Sådan en gås, tænkte hun, for hun var sikker på, annoncen var fra en kvinde. For sådan en som hende er det nemt. Men så begyndte hun at nikke, bogstaverne begyndte at danse for hendes øjne, avisen gled ud af hendes hænder og hovedet til siden. Hun faldt i søvn, og da hun vågnede, faldt hendes øjne som det første på annoncen i hendes skød.

Hun var sikker på, at hun havde drømt om, hvem der stod

bag. Om hvad det sanselige var, om hvad det kunne føre til, hvis hun svarede.

Altså skrev også Zaina en mail, for hendes vedkommende på mobilen. Hvis dette handler om sex, begyndte hun, så glem det. Men jeg kan godt lide aviser, og min lejlighed ligner en jungle, jeg har fyldt den med grønne planter, den lugter af regnskov, jeg hader skærme og har ingen computer, jeg har en smartphone, fordi den er smart, ha, ha, jeg hedder Zaina, og jeg er en skide perker, hvis du skulle være i tvivl, det vil sige, jeg ELSKER spidskommen og masala. Her tøvede hun. Så skrev hun: Og du? Hvem er du? Hvad mener du med “sanselig”?

Da hun havde sendt mailen, blev hun først træt af sig selv og så trodsig, hvorefter hun smed mobilen fra sig, knugede en pude ind til sig og barrikaderede sig i stolen.

Sådan en gås, tænkte hun igen.

Men to dage senere kom der et svar fra Elisabeth Linde: Det lyder spændende, Zaina, hvad du skriver. Jeg vil gerne holde hemmeligt, hvem jeg er, så kan vi alle blive overraskede.

Og så forklarede hun, at hun var ved at danne en klub for mennesker med sanselige savn, og at hun ville sende en invitation til Zaina, når hun havde det hele på plads. Så håber jeg meget, at du vil komme, sluttede hun. Du lyder til at være et spændende menneske.

Det sidste fremkaldte en mærkelig varme i Zaina.

Hun hadede sig for det og kaldte sig selv tungnem og dum. Men hun kunne ikke lade være med at føle sig smigret.

2. Den Sanselige Klub

En uge senere modtog Zaina Akhtar og Danny Christensen en invitation til det første møde i Den Sanselige Klub. Jeg ville foretrække et gammeldags brev, skrev Elisabeth Linde i sin mail, men det er ikke passende at bede om jeres adresser. Invitationen var stilet til hver enkelt, så hverken Danny eller Zaina vidste, hvor mange der ville komme. De blev inviteret hjem til Elisabeth Linde i Hovgaardsgade 6, 2. sal en torsdag aften klokken halv otte.

Danny var ikke så lidt overrasket. Han havde for længst fortrudt sin anden mail og havde håbet mere end frygtet, at Elisabeth Linde ville ignorere ham; nu gik han en smule i panik. Zaina bemærkede den fine adresse og spidsede tankefuldt munden, så kiggede hun forbi sine planter ud ad vinduet og undrede sig.

Men hun var nysgerrig, og de kom begge to næste torsdag aften, Danny et par minutter før Zaina og for hans vedkommende mest af alt for at undgå den dårlige samvittighed, en udeblivelse ville give ham. Han havde klædt sig i sit bedste tøj, et par nye jeans, en lyseblå bomuldssweatshirt og mørkeblå kondisko. I døren vred han sig forlegent og blussede, da den elegante Elisabeth Linde åbnede for ham med antydningen af et smil. Han følte det som at være tilbage i skolen, da hun lod ham komme ind og førte ham gennem det ene rum efter det andet med orientalske tæpper, mahogni- og cedertræsmøbler, glimtende lysekroner, malerier, læderindbundne bøger og kunstgenstande fra hele verden til et soloplyst rum med dybrøde vægge, hvor der allerede sad fire andre gæster. Uden at se på nogen af dem satte han sig i hjørnet af en lædersofa og kiggede lige frem for sig.

Modsat Danny havde Zaina ikke gjort noget ud af sig selv og ankom i det tøj, hun havde haft på hele dagen: Mørkerød lynlåsjakke, lyserød, nedringet bluse, stramme jeans og flade, sorte sko. Hun gengældte Elisabeth Lindes vurderende blik og tøvede ikke i døren, men fulgte efter hende gennem lejligheden, som lugtede af planter og olier og bøger og ædeltræ og ikke syntes at have nogen ende. Det ene kostbart udsmykkede rum fulgte efter det andet, hun var kommet ind i en lejlighed af den slags, hun havde hørt om og set inde fra fjernsynet, men aldrig været i. Hun kæmpede mod en følelse af beundring og forsøgte at stå imod den mangfoldighed og rigdom, der strålede ud af Elisabeth Lindes hjem. Hun havde lyst til at spørge, om hun virkelig boede alene i denne enorme lejlighed, men gjorde det ikke, fordi hun kendte svaret på forhånd.

I døren til det soloplyste rum standsede de og blev mødt af blikkene fra de tre mænd og to kvinder, der allerede var forsamlede. Zaina løftede hagen og så sig trodsigt omkring. Elisabeth Linde anviste hende en plads i en sofa. Værelset var arrangeret, så selv en stor forsamling som denne kunne sidde bekvemt omkring et lavt mahognibord, hvorpå der var stillet tekander og guldfarvede krus frem. Flere af de fremmødte havde allerede skænket op, dampen fra krusene cirklede mod loftet i gyldne spiraler. Sofalæderet og de røde vægge fremkaldte en kildrende fornemmelse i næsen hos Zaina og en forventning om støv, som straks blev gjort til skamme, da hun satte sig.

Som den sidste ankom en mand med kulsort hår. Han så ud til at være midt i trediverne og var klædt i en hvid skjorte, sort habitjakke, sorte bukser og sorte sko. I alt var der nu fire kvinder og fire mænd i værelset. Elisabeth Linde tog plads for enden af det lave bord, lagde det ene ben over det andet, bøjede sig frem og smilede, hvorefter hun vendte håndfladerne frem mod sine gæster i en indbydende gestus og med den behagelige stemme, de allerede havde lært at kende, sagde:

– Nu er vi her alle sammen. Først og fremmest tak, fordi I er kommet. Som I ved, er mit navn Elisabeth Linde. Ingen af jer kender hinanden, men I har alle svaret på den annonce, jeg satte i avisen.

Hun foldede hænderne på bordet.

– I dette gode, gamle, sanselige medie. Sanselighed! Det er det, det drejer sig om. Jeg har inviteret netop jer, fordi I har givet de mest sanselige svar. Som jeg skrev til jer, er jeg ved at lave en klub. Vi lever i en sansefattig tid; lugtene, lydene, smagene, de er næsten forsvundet. Det er der mange forklaringer på, men jeg er vis på, at I er enige, det er derfor, I er kommet. Min tanke er enkel: Vi skal dyrke sanserne. Vi vil lave en klub med det formål at stimulere dem. Den skal have navnet Den Sanselige Klub.

Flere af gæsterne nikkede.

– Det håber jeg, I vil være med til. Det kan blive stimulerende, det kan blive udviklende. Hun så sig omkring og bøjede sig atter frem. – Jeg vil foreslå nogle regler for klubben. Regel nummer et: Vi kender ikke hinanden. Vi ved ikke, hvad vi beskæftiger os med til daglig. Ud over savnet af det sanselige kender vi ikke hinandens præferencer, hvad der interesserer os, hvad vi foretrækker og gør. Regel nummer et foreskriver, at sådan skal det blive ved med at være. Jo mindre vi ved om hinanden, desto friere og ligere er vi, og desto mere kan vi koncentrere os om sanserne.

– Et maskebal, sagde den unge kvinde, der sad ved siden af Danny. Hun var lyshåret og slank og klædt i blå jeans og hvid bluse.

– Det kan du kalde det, sagde Elisabeth Linde.

Folk skævede til hinanden. En kvinde omkring de fyrrer, der var klædt i stramme bukser og en sort- og rødstrøbet uldsweater, rørte på sig.

– Du kender noget til os, sagde hun.

– Det er sandt. Elisabeth nikkede. – Jeg har som den eneste mailet med jer alle. Hvis ingen har noget imod det, vil jeg

sende min mailkorrespondance rundt til alle. Så ved vi alle det samme om hinanden.

Det fik alle til at nikke, inklusive kvinden med den stribede sweater.

– Derudover, sagde Elisabeth, – lover vi ikke at finde oplysninger om hinanden. Ikke noget med Facebook, ikke noget med Google, ikke noget med nettet overhovedet. Det skal være et gensidigt løfte.

Alle nikkede igen, men denne gang mere tøvende. Elisabeth kiggede raden rundt.

– Regel nummer to, sagde hun. – Vi mødes hver tredje uge. Og hver gang får en af os en opgave. En udfordring til på næste møde at stimulere vores sanser.

– Et benspænd, sagde den sortklædte og sorthårede mand i den hvide skjorte, der var ankommet som den sidste. Han nikkede:

– Det kan jeg lide.

– Hvordan benspænd?

Det var igen den unge kvinde ved siden af Danny. Hun så ud til at være en smule ældre end ham, og Danny var glad for at sidde ved siden af netop hende.

– En opgave med forhindringer, sagde Elisabeth. – Om en bestemt sans eller en kombination af sanser, om bestemte remedier eller et givet sted. Der er ingen begrænsninger.

Tavshed.

– Ingen begrænsninger?

Det var manden, der sad for enden af bordet over for Elisabeth Linde, der talte nu. Han så ud til at nærme sig de halvtreds og var den ældste af gæsterne. Han var klædt i en lys skjorte og en jakke, der både så behagelig og dyr ud, han gjorde et veltrimmet, velplejet indtryk. Elisabeth løftede hagen og så sig spørgende omkring. En efter en rystede folk på hovedet.

– Ingen begrænsninger, altså, sagde hun. – Og så er der en sidste regel.

Hun så sig atter omkring, nu med et bestemt blik.

– Mobiler skal være slukkede, når vi mødes. Skærme er forbudt i vores klub.

Det affødte spontan uro. Flere rørte uroligt på sig, et par stykker greb efter en taske eller en lomme. Elisabeth Linde ventede, til det var døet ud, så bøjede hun sig frem. Der var kommet noget næsten lystigt over hende.

– Det er ikke et forslag, sagde hun. – Der bliver ingen klub med mobiler. Der skal heller ikke tages fotos eller optages film eller lyd.

Ny uro, så begyndte folk at nikke.

– Vi er altså enige, sagde Elisabeth Linde. – Og skal vi så ikke se at få slukket vores mobiler og finde ud af, hvad vi hedder? Og hvorfor vi er her?

Danny havde siddet i sit hjørne af sofaen og nikket og rystet på hovedet i takt med de andre. Zaina derimod havde ikke gjort nogen af delene. Hun havde siddet og observeret og tænkt, at dette var en flok mennesker, hun ikke havde noget tilfælles med. Tsh, lød det i hende, hun vidste præcis, hvem de var! Hun var vokset op mellem dem, hun havde gået i skole med dem, hun kendte dem bedre, end de kendte sig selv! Hun vidste, at de på overfladen var venlige nok, at de ville strække sig langt for at bevare dén facade, men hun vidste også, at når det kom til stykket, var de selvfede og selvgode og optagede af sig selv og andre som dem. Hvis ikke de bor i dyre huse og dyre lejligheder og kører rundt i store biler og køber dyre ting, så ved jeg ikke hvad, tænkte Zaina, og videre tænkte hun, at Elisabeths snak om frihed og lighed var lige præcis så indskrænket, som man kunne forvente. Og endnu videre tænkte hun, at Elisabeth måske var den mest privilegerede af alle i denne privilegerede flok, selv om netop hun på en diffus og mærkelig måde også var anderledes.

Men Zaina kunne lide, hvad hun havde hørt om sanselighed. Det havde ramt en ejendommelig længsel i hende,

som hun pludselig vidste, hun havde haft engang, som hun havde glemt og nu var blevet mindet om, og desuden fik regel nummer tre hende til at spidse ører. Hun var ikke uden nosser, denne Elisabeth! Zaina havde været ærlig i sin mail, hun brød sig ikke om skærme, indbegrebet af usanselighed, hun havde ingen computer og kun en smartphone, fordi den var nyttig, og sit fjernsyn havde hun gemt bag en plante. Det blev kun hentet frem, når hun var træt og havde lyst til at stene.

Zaina fik en overraskende tanke: Havde Elisabeth fået ideen til regel nummer tre fra hende?

For anden gang følte Zaina sig smigret. For anden gang hadede hun sig selv for det.

Hvad Danny angik, så var hans stærkeste følelse i dette øjeblik, at han ikke havde ret til at være til stede. Han havde gjort sit yderste for ikke at vække opsigt, nu tav Elisabeth Linde og så sig omkring og fik panikken til at gribe ham. Heldigvis standsede hendes blik ved den unge kvinde ved siden af ham.

– Lad os starte med dig, sagde Elisabeth.

Den unge kvinde rømmede sig og præsenterede sig som Lise. Hun gik i gang med at gøre rede for begrebet sanselighed, som hun tydeligvis havde undersøgt før mødet, hun kom ind på dets historie og betydningsforskydning og sin egen forståelse af det, hun talte et stykke tid, men blev så alligevel usikker, da hun begyndte at tale om sine egne sanseoplevelser, hvad de gjorde ved hende, hun talte om hovedets frakobling fra kroppen, kroppens selvstændige liv og så videre, ikke? Hun trak på skuldrene og smilede: Det sanselige, kort sagt.

Hun tav. Det ligesom trak i hende, det naturlige ville nu være at fortælle, hvad hun lavede til daglig.

– Maskebal! sagde Elisabeth Linde.

Lise kneb demonstrativt munden sammen. Elisabeth takkede og lod blikket glide videre til Danny.

– Du skrev en spændende mail, sagde hun. – En meget sanselig mail. Du skrev om at skrive et brev.

Danny var blevet rød i hele ansigtet.

– Jeg hedder Danny, mumlede han, og så kom han til at synke og kiggede i bordet, og om det så havde været livet om at gøre, kunne han ikke have fundet på mere at sige og slet ikke om sanselighed. Han kunne jo ikke sige, at han ikke anede, hvorfor han var kommet. At han ikke havde noget imod at gå, at de gerne måtte glemme ham, så snart han var væk. Der var blevet stille i stuen. Danny mærkede de andres blikke, så lykkedes det ham at trække på skuldrene.

– Okay, Danny, sagde Elisabeth med en venlig stemme. Hun nikkede og kiggede på manden til Dannys anden side, der endnu ikke havde sagt noget.

– Lad os fortsætte med dig.

Han var klædt i en skovmandsskjorte og brune lædersko og havde et almindeligt ansigt, brede skuldre, et bredt og rummeligt bryst og lange ben og så ud til at være omkring fyrrer.

– Jeg hedder Henning, sagde han, – jeg kan lide lugte. Det har jeg altid kunnet. Lugten af maskinolie er det bedste, jeg ved. Jeg har en svaghed for lim, men også for naturens lugte. En rådden træstamme eller en brise fra øst ude fra havet, så er jeg tilbage i barndommen. Jeg sætter pris på gode såvel som dårlige lugte, en stank kan være meget stimulerende. Det er gået tilbage med lugtene, og jeg savner dem. Derfor er jeg her.

Der blev nikket anerkendende til Henning. Elisabeth Linde takkede ham og lod sit blik springe til en ny sofa og den sortklædte mand i den hvide skjorte, der var ankommet som den sidste, og som nu lagde det ene ben over det andet og lænede sig tilbage. I afslappet positur med en arm på sofa-ryggen sagde han:

– Mit navn er Mads. Og hvis jeg skulle vælge mellem sanserne, kan jeg bedst lide det auditive og visuelle. Skærme og billeder er ok med mig, bare så I ved det. Men jeg kan lide alle sanser, jo flere, jo bedre. Jeg har det sådan med dem, at jeg knytter historier til dem. Jeg kan ikke lade være, de kommer af sig selv. Livet er ikke andet end fortællinger, vel?

Hans ord affødte en nikkende pause og en vis eftertænk-

somhed. Han var afgjort en attraktiv mand. Da ingen sagde noget, tog kvinden i den sort- og rødtribede uldswearer ordet.

– Jeg hedder Maiken, sagde hun. – Sanselighed? Det er svært at sætte ord på. Jeg har ikke tænkt så meget over det. Allerbedst kan jeg lide tøj, at have det på, naturligvis, at mærke blødheden og ruheden eller når det kradser, men i virkeligheden ikke kun det. Jeg elsker at røre ved tøj, at mærke vævningen, sømmene og syningerne, silke og satin gør mig både kold og varm, jeg elsker uld, og indfarvningen, de dybe nuancer, sortgrøn, karmoisinrød, støvet gul ...

Hun trak på skuldrene. Elisabeth nikkede og lod blikket vandre videre til den velplejede, veltrimmede mand over for hende, som nu løftede hagen.

– Karsten her, sagde han og nikkede, hvorefter han tog sig tid til at kigge på hver enkelt. Særligt længe så han på Zaina.

– Ingen foretrukne sanser her. Jeg tager dem, som de kommer, gerne store og i bundter. En cocktail rigtigt mikset, det er mig. Jeg regner med, at vi kan lave et par spændende blandinger, så skal jeg i hvert fald nok møde op.

Et kort øjeblik rynkede Elisabeth Linde panden. Flere af de andre rørte uroligt på sig, men ingen sagde noget.

Nu var der kun Zaina tilbage. Hun havde egentlig ikke tænkt sig at afsløre noget om sig selv, men denne Karsten, hvis blik nærmest havde befamlet hende, havde kaldt trodsen frem i hende. Hun ventede ikke på Elisabeths tilladelse til at tale.

– Jeg hedder Zaina, sagde hun. – Jeg har masser af grønne planter derhjemme. Min lejlighed ligner en regnskov og lugter også sådan, og nogle gange blomstrer den. Jeg er perker, det kan I jo se. Og så er der én ting mere.

Hun så Karsten lige i øjnene.

– Cocktails er o.k. med mig.

Tavshed.

I Karstens ansigt viste der sig antydningen af et smil.